

SENSE QUE SÀPIGUES COM

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Sense que sàpigues com, passen els dies, els anys, la vida. No t'ho preguntes però, sense que sàpigues com, continues viu perquè ara mateix, dins teu, hi ha tota una activitat frenètica, però coordinada i ordenada, de tot el teu cos.

Cada primavera et deixes sorprendre per allò que veus: els brots nous, les flors que s'obren, els petits fruits que només menges ara. Et deixes sorprendre per l'harmonia de colors i per l'energia de les branques que creixen davant teu.

Ja t'ho poden explicar els científics com creix la natura, però Ezequiel ens ho explica per boca de Déu: «Prendré un esqueix del brot més alt del cedre». I en fa un cedre magnífic, aixopluc per a ocells de tota mena, sense excepció. Això sí, Déu sempre va per lliure i com si anés contra la mateixa natura afegeix: «Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs». I ho signa: «Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré».

Si creus que ets un arbre alt, prepara't, Déu t'abaixarà; si et sents menut, alegra't, Déu mateix et farà créixer.

No pensis que ja ets gran i que et sents apartat. El salm 91 d'avui ha proclamat: «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'ufana i de vigor». Per què els altres vegin que encara tens força per a fer-ho tot? No, això ja no et toca a tu. Aquest vigor Déu te'l dóna perquè proclamis que el Senyor és recte i que no coneix la injustícia.

No sabem com va creixent i decreixent el nostre cos temporal, però, a la segona lectura, sant Pau ens ha recordat que al final haurem d'emigrar del cos per anar a viure amb Déu i que, tant per tant, més val preferir-ho ja des d'ara, que no pas fer veure que no ens hem de morir; fer veure que, si fos per nosaltres, mai no seria el moment oportú.

Penses que ets el sembrador i que tens les teves llavors, però l'al·leluia t'ha fet cantar que el sembrador és el Crist i que la llavor és la paraula de Déu.

Has entès molt bé les dues paràboles que Jesús mateix t'ha dit: el gra va creixent malgrat tot i, com una juguesca, t'ha preguntat: «A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola li escauria?». I tu has començat a imaginar coses molt grans, molt i molt grans, i t'has quedat sorprès quan ell ha comparat el Regne amb la llavor més menuda, la del gra de mostassa.

T'has quedat mut de sobte, perquè Déu sempre et sorprèn, és el seu estil, fugir de la teva mirada limitada. I has entès que, amb la petitesa del gra de mostassa Déu mateix s'ha fet company de la teva pròpia petitesa i que ell et farà el regal d'anar creixent a poc a poc sense que sàpigues com.